

יהדות באהבה

בין גניבת התרפים לבניין המקדש
הרב און טרבלסי

1 מול תרבות אירופה (ב)
הרב דוד לנדאו

3 אהבת השלום של יעקב
הרב יורם אליהו
הדרך ממתחלפות בהנהגות החסידות.
הרב זיו רוח

4 הקדמות לאמונה
נתן קוטלר
ויצק שמן על ראשה אבני הדרך הרוחניים
הרב אשר בוחבוט

5 העיקר סמוי מן העין
הרב ליאור לביא

6 מכתב אישי/ לאומי- לרחל אמנו
אסתר אברהמי

8 הורה 1 הורה 2: מותר לתרום דם דרך מד"א?
הרב שלמה אבינר

השיעור הקבוע של הרב דב ביגון בפרשת שבוע

ששודר ברשת מורשת בימי ששי
עובר למוצאי שבת בשעה 18.00



מתרחבים

למכון מאיר דרוש
**מנהל מחלקה
לגיוס כספים**

דרישות התפקיד:

- יחסי אנוש מעולים
- תודעת שליחות
- יכולת ניהול והובלת תהליכים
- אנגלית ברמת שפת אם - יתרון
- ניסיון בגיוס כספים - יתרון

מתאימים? פנו אלינו
headoffice@emeir.org.il



מתרחבים

לערוץ מאיר לילדים דרוש
איש שיווק ומכירות

דרישות התפקיד:

- יכולת שיווק ותקשורת בין-אישית
- שליטה ברשתות החברתיות
- אמינות, יוזמה ומקצועיות

מתאימים? שלחו קו"ח

מייל: israel@meirkids.co.il
טל: 052-664-8009

*המודעה מיועדת לנכים ולנשים כאחד

נכון לעכשיו

הקומה הרוחנית

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", רש"י מפרש - למה הזכיר יציאתו, אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה, יצא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה.

גם יציאת עם ישראל מארץ ישראל עושה רושם. מאז גלה עם ישראל מארץ ישראל, פנה הודה פנה זיוה והדרה של הארץ ונעשתה שוממה. התקיים בה הכתוב: "ושממו עליה אויביכם היושבים בה" (ויקרא כו לב).

אולם מאז שבנו לארצנו לפני למעלה ממאה שנה במטרה לישב אותה, אנו רואים עין בעין כיצד מתקיימים דברי הנביא "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי לישראל כי קרבו לבא" (יחזקאל לו ח).

נכון לעכשיו, מדינת ישראל הולכת ומתפתחת בצעדי ענק, בשתי קומות, ככתוב "ואולך אתכם קוממיות" (ויקרא כו יג). הקומה האחת היא קיבוץ גליות והקמת הבית הלאומי בצורת מדינה עצמאית חזקה כלכלית וצבאית, ומתוך כך ובתוך כך הולכת ומתפתחת בסתר ובגלוי קומה הרוחנית של עם ישראל בארץ ישראל, והולכים ושבים הודה זיוה והדרה לארץ חיינו. כבר היום ארץ ישראל היא המרכז הגדול בעולם של לומדי התורה. התורה שבה לאכסניה הטבעית שלה, לציון ולירושלים. ככתוב "מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים" (ישעיה ה ב). וככל שנצטעד במעלה הדרך, שרצופה כיום קשיים לא מעטים, תתגלה יותר ויותר המדרגה הפנימית והעליונה של עם ישראל, ונזכה כולנו יחד וכל האנושות לאור חדש על ציון במהרה בימינו.

בציפייה לישועה השלמה.

לר הנמני ב"א

לטלפניה המתחדשת במכון מאיר
דרושים/ות
טלפנים/יות
למערך התרומות

שכר בסיס + בונסים | משמרות צהרים, ערב
קו"ח למייל mmtrumot@gmail.com
ניתן לשלוח SMS למס' 5121946 - 052

בין גניבת התרפים לבניין המקדש



עמוק בגנים של שבת בנימין והופיעה שוב במרדכי. המן עשה את עצמו עבודה זרה לכן מרדכי היה היחיד שלא

הסכים לכרוע בפניו אף שהמן היה אז תקיף וחזק. האחים מכים את בנימין על הכתפיים. שתי מוטות הידיים, הימנית והשמאלית, יוצאות מהכתפיים. המהר"ל מסביר ששני הצדדים ימין ושמאל מבטאים חיבור של כל צדדי החיים. לכן ביהמ"ק שכולל הכול נברא בשתי ידיים, "מקדש ה' כוננו ידיך". "בית המקדש נברא בשתי ידיים במה שהוא כולל הכול. והוא, החיבור בין עליונים לתחתונים, ראוי שיהיה נברא בשתי ידיים. שהידיים מורות על חילוק והבדל צד ואילו בית המקדש יש בו כוח הכול".⁴

המתנגדים לעבודה זרה החומרית שמתבטאת בככור הם האישה הצעירה והבן הצעיר, רחל ובנימין. הם נולדו אחרונים כמו שהצורה שהיא המשמעות של כל דבר נוצרת רק בסוף. הם שייכים להכרה שהדברים נבנים בהדרגה. קודם עולם החומר מתפתח ורק אז שורה על גביו הצורה, הנותנת לחומר את ערכו. בנפשם התבססה ההבנה שהמשמעות הרוחנית היא העיקר ולא החומר ולכן הם הלוחמים בעבודה זרה. נחלתו של בנימין מתאימה לאופי השבטי. בנחלה זו שורה תביעה רוחנית להסיר את העבודה הזרה מהעולם ולתת משמעות וערך אלוקי לכל המציאות החומרית. וזו מעלתו של המקדש המחבר שמיים וארץ.

1. מד, יב
2. תנחומא ויצא, יב
3. רש"י
4. גור אריה כח"ז

מכרנו ויאכל גם אכול את כספנו". לכן הוא אפוא מעובדי החומרניות הגדולים ומובן מדוע התרפים הם האליל שלו. ב'ספר ציוני' מוסיף שלא כל בכור "זוכה" להיות ראוי לתרפים. אלא רק בכור אדום. "מצאתי במגלות סתרים לוקחין בכור אדם אדום ושוחטין אותו וחותרין ראשו ומולחין אותו". דבר שמזכיר את עשו הבכור האדמוני שהעולם החומרי היה כל עולמו. מול עבודה זרה זו עומדת רחל ומחליטה לגנוב את התרפים. יש מסבירים שרחל עשתה זאת לתועלת הברירה כדי שלכן לא יוכל לשאול בתרפים ולגלות לאן ברח יעקב. אך נראה שעיקר כוונתה של רחל הייתה להילחם בעבודה זרה. "להפריש את אביה מעבודה זרה נתכוונה".³

בדומה לתרפים המנחשים את העתיד כך היה נראה הגביע של יוסף בעיני האחים. "זה אשר ישתה בו אדוני והוא נחש ינחש בו". כשהאחים רואים את הגביע בתיקו של בנימין הם לא מתפללים. זו תכונת אימו להילחם בעבודה זרה וכך חשבו שעשה גם בנימין. גם האחים מתנגדים לעבודה זרה אך להבנתם בזמן שהמלך המצרי חזק מהם אין זה הזמן הנכון לחנך אותו ולגנוב ממנו. כך להבנתם גם רחל לא הייתה צריכה לגנוב את התרפים מלבן, דבר שעורר את חמתו על יעקב. משום כך הם מכים את בנימין אך הוא שותק. מעלת השתיקה של בנימין לא הייתה רק על שסבל את עלבונם אלא על עצם דבריהם כלפיו. שתיקה כהודאה. נכון שבפועל בנימין לא גנב, אך הוא מודה שהיה ראוי שיגנוב את הגביע כפי שאמו גנבה את התרפים. ואולי באמת היה בנימין גונב את הגביע אילו רק הייתה נקרת לפניו ההזדמנות כמו שנקרתה לרחל שלכן הלך לגזוז צאנו.

תכונה זו להילחם בעבודה זרה בכל מחיר הושרשה

חז"ל מחברים בין גניבת התרפים של רחל לבין אירוע דמוי גניבה שאירע עם בנה בנימין. יוסף שלח את עבדו לרדוף אחר השבטים ולהאשימם בגניבת הגביע שנמצא לבסוף אצל בנימין. רבינו בחיי' מביא מדרש שמותח את החוט בין שתי הגניבות: "היו קורין לו גנב בר גנבתא, על שם שכתוב ותגנוב רחל את התרפים והיו מכים אותו על כתפיו. ולפי שהיו חושדים אותו ואין בו, זכה ששרתה שכינה בחלקו, וזה שכתוב ובין כתפיו שכן". **מה הקשר בין שני מעשי הגניבה ומדוע זו הסיבה שהמקדש ישרה בחלקו של בנימין?**

התרפים היו עבודה זרה שעשויה מאדם בכור: "וכיצד היו עושין מביאין אדם בכור ושוחטים אותו ומולחים אותו במלח ובשמים... ומדליקין לפניו נרות ומשתחויו לו ומדבר עמם בלחש. זה שאמר הכתוב כי התרפים דברו און".²

הבכור מבטא תפיסת עולם בה החומר הוא השולט ומעצב את החיים. דרכו של עולם שקודם נבנה הצד החומרי ורק לאחריו מופיעה הצורה כלומר המהות והמשמעות שלו. לדוגמה בתחילה נברא החומר הגשמי של העולם ארץ עצים פירות חיות ועופות. ורק בסוף ניתנה המשמעות לכול כאשר נברא האדם שהוא צורת העולם. החומר מופיע אפוא ראשון לכן הוא נחשב בכור. עובדי התרפים קאלילים את כוח החומריות שמתגלה בבכור ומנציחים אותה על ידי מליחתה, שהמלח מקיים ומשמר את הדבר. לא קשה לזהות זאת אצל לבן. כשיעקב מגיע לחרן לבן יוצא לחבקו ומחפש בכיסיו כסף וזהב. לאחר כל הברכה הגשמית שהביא לו יעקב עדיין מנסה לבן לרמוזו ומחליף את תנאו על מנת להמעיט את שכרו. ולבסוף בנותיו מעידות עליו שנחשבות בעיניו כנוכריות "כי

ממשנת הרצי"ה

הרב דוד לנדא

שיספיקו להאיר את נתיבות חיינו ולהדריכם ממקור מוסרנו הרוחני האמיתי. לפעמים יוכלו להיות עיכובים וסיבוכים, אבל צריך לדעת את בירור הדברים, מה השאיפה שלנו, מה אדירות הרוח שלנו, מה הגדלות והענקיות שלנו. אנחנו אידיאליסטים אלוקיים, אידיאליסטים של "טוב ד' לכל",² אידיאליסטים של קידוש השם שצריך להתגלות בתוכנו ועל ידיו ומתוכנו. זו שאיפתנו הגדולה המקפת וחובקת זרועות עולם. למעשה, בפרקטיקה, כל המעוף הגדול הזה אולי לא יופיע בפעם אחת, אלא יתבטא לפעמים בצמצום, אבל זה לא אומר שהעיקר אינו כאן. צריך סבלנות, ולאט לאט נלך ונגדיל את קידוש השם ונאדיר אותו יותר ויותר".³

1. דברים ד' ד'
2. תהלים קמ"ה ט'
3. ע"פ שיחות הרצי"ה אורות התחיה פרק ג' עמ' 94-100.



מול תרבות אירופה (ב)

במשך השנים התגלגלנו בין אומות העולם, בין האירופאים, וסבלנו מחיקוי של עמי אירופה, עד שנדבקה בנו לפעמים איזו מידה של ריקנות. כעת בא תור חשבוננו פנימה. מתוך החיקוי האירופי נמשכה בתוכנו ריקנות רוחנית, ריקנות של כפירה, ויש לברר את החשבון הזה. "אתם הדבקים בד' אלהיכם".¹ אנחנו שייכים למקור המוסר, למקור הטוב האמיתי, למוסריות הכללית המקפת את האדם הנברא בצלם. אצלנו הטוב הוא טבעי, אנחנו נוצרנו ככה! יצירת האומה שלנו כך היא, מתן תורה ומעמד הר סיני. עכשיו אנחנו בתחיית האומה שלנו! בהבראה, בחזרה אל בריאות החיים,

ועלינו לברר את חשבון הנפש שלנו, לדעת לא להמשיך את החיקויים ואת הדבקות ברשעים האלה, חס ושלום! עכשיו זו תחייה! עכשיו זו בריאות חיים. בזמן הגלות היינו בודדים, יחידים, לא היינו אומה. כמובן זכרנו את ארץ ישראל, אבל לא היינו אומה במובן ריאלי ממשי אמיתי מציאותי. היו לנו דברים רוחניים, הייתה תורה, הייתה יראת שמים, אבל ממשיות של אומה לא הייתה לנו. עכשיו אנחנו באים הביתה, אנחנו חוזרים לבריאות, לתחייה. מה יהיה עכשיו? האם עכשיו נמשיך התדבקות בגויים? חס ושלום!

עכשו אנחנו צריכים להגשים בחיים את הטבעיות המקורית שלנו. זה ענייננו, זה תפקידנו עכשיו בהיותנו חוזרים לתחייה. זה לא פשוט, זה לא קורה לא ביום אחד ולא בשנה אחת, אבל עלינו להכיר ולדעת מה ענייננו, מה אנו ומה חיינו ומה תחייתנו עכשיו. זה תהליך מתפתח. כל ההבראה, ההתפתחות והתחייה הללו דורשות, בעזרת השם ובסייעתא דשמיא, לגלות כוחות רוחניים גדולים

המידה המיוחדת שלו ולכן מצווה להם ללקוט את האבנים ולהשתתף באירוע הזה. וכאן מוסיף הנצי"ב הערה חינוכית עצומה - אילו היה אומר 'בני ליקטו אבנים' הם לא היו מושפעים ולומדים מזה מוסר, כי היו עושים זאת מדין כיבוד אב שציווה אותם על-כך, "על כן קרא: אחי ליקטו אבנים, להגיד יושר המידה הזו שגם בלי גזירת אב יפה לנו לאחוז במידה" (חשובה זו).

ד. מידה זו של יעקב מופיעה גם ביחס שלו לנשותיו. כאשר לבן שואל אותו למה ברכת וכו', עונה יעקב שהוא פחד שמא הוא יגזול את נשותיו ממנו. יעקב יכול היה לומר, בנותיך זירוזו אותי לצאת מכאן, כמו שהן אמרו לו (לא, טז), "כל אשר אמר אלוקים אליך עשה". אומר הנצי"ב "ולא השיב יעקב האמת כי הבנות בעצמן זירוזוהו לכך, שלא רצה לגרום תרעומת עליהן", אילו היה אומר זאת היה יוצר תרעומת מלבן על בנותיו. פעמים רבות יש נטייה אצל בני זוג להשמיע ביקורת על בן הזוג בפני ההורים, וממידתו של יעקב אנו לומדים שאין זו הדרך ואדרבא, מפני השלום הוא משנה ולא מספר בגנות נשיו בפני אביהן. ממידות אלו של האבות אנו לומדים לכוון בתינו, באהבה ואחוה ושלום ורעות ולהשרות בהם את השכינה.

וצדיק היושב בטל, אלא עבדתיך, בשמירה יתרה, יותר מעבד לאדונו, שכן היה אוהב ומרחם את הצאן מצד החסד והרחמים על בעלי חיים. בזה הראה יעקב, אומר הנצי"ב, "מדת חסד ורחמים למעלה מדרך אנושי להיות משליך נפשו מנגד כל כך, בשביל טובת אדם ואמונה ובשביל צער בעלי חיים, ובזו המידה היה מתייחס יעקב כמו שביארנו". מידת האהבה והשלום, גמילות החסדים, של יעקב באה לידי ביטוי במסירותו על שמירת צאן לבן למעלה מהמידה, כמו שמתאר ללבן את מסירותו בטיפול בצאן, ביום ובלילה בקור ובחום **ותדר שנתו מעיניו**.

ג. לאחר שלבן טען שיעקב גנב לו את התרפים ויעקב הוכיח אותו על כך, אומר לבן בוא ונכרות ברית, נאמר **"ויאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים"** (לא, מו), מפרש רש"י אחיו אלו הם בניו. שואל הנצי"ב, ולמה ציווה לבניו ולא לעבדיו, ועוד למה כתוב אחיו ולא בניו? אומר הנצי"ב, שוב מופיעה כאן מידתו של יעקב לשבת בטח ושלום עם אנשים, ואע"ג שלבן הקניט וציער אותו הרבה, **"לא חש יעקב לזה, וביקש לרדוף אחר השלום ולעשות לגימה לקרב את לבבו, ורצה להרגיל את בניו למדה נפלאה זו, על כן ציווה אותם ללקוט אבנים לשם כך"**. יעקב רוצה ללמד את בניו את

כתבנו בפרשת לך-לך שמהלכו של הנצי"ב בספר בראשית, שהאבות הם שלושת העמודים שעליהם עומד העולם, אברהם אבינו - תורה, יצחק אבינו - עבודה, ויעקב אבינו - גמילות חסדים ואהבת השלום. אהבת השלום של יעקב בולטת במיוחד בפרשתנו, והנצי"ב מציין אותה במקומות שונים בפרשה.

א. כשיעקב פוגש את רועי חרן נאמר "ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם". אומר הנצי"ב **"לימד לשונו לדבר לשון אהבה ורעות"**. והוא מסביר שיעקב מבין שההגנה על זרעו בקרב עמים רבים תהיה במידת השלום, כפי שהוא עצמו זכה להגנה כזו וניצל מלבן ועשיו. ולכן, מוסיף הנצי"ב, **"קרא לרועים שלא הכירם מעולם אחי"**.

ב. כאשר יעקב אומר ללבן שהוא רוצה לחזור לביתו, לבן אומר לו: נקוב שכרך ואתן לך והוא מוסיף, 'ניחשתי ויברכני ה' בגללך' אומר לו יעקב 'אתה ידעת את אשר עבדתיך וכו'. הנצי"ב מסביר שיש כאן ויכוח בין יעקב ללבן, לבן אומר: הברכה היא בגללך, כלומר מעצם זכותך באה לי, אך היא לא קשורה לעבודתך ועמלך בצאן, לא עבודתך הביאה את הברכה, וממילא הוא רוצה לתת לו שכר מועט. עונה לו יעקב 'אתה ידעת את אשר עבדתיך', ומסביר הנצי"ב **"שלא כתלמיד חכם"**

חוסן נפשי

הרב זיו רוח



לה'. לחסיד הזדהות ושייכות פנימית לדרך ה' ולטוב ה' והערצה לשגב האלוקי.

אך אחר כל ההדרכות הראשוניות שנועדו לאזן את מי שאיננו שייך אל החסידות, נכנסת הדרכה המעודדת לאחוז בדרכי החסידות. יש לדעת כי חלקים עצומים בעבודת ה' יחסרו אצל מי ששייך בפוטנציאל למדרגות גבוהות אך ממעט בעבודתו. בין אם זה מעצלות ורפיון ידיים ובין אם זה מענווה פסולה, שחושב לעצמו, מי אני ומה אני שאתייהר להעפיל להר ה'. אדרבא, דורנו זקוק לאנשים שמוסרים את נפשם על ענייני כלל ישראל ועל צרכי הגאולה, ובד בבד עמלים גם על קניין של מדרגות גבוהות בעבודת ה' בחסידות אלוקית רדיקאלית? כמובן, טוב שישתדל האדם להצניע את חסידותו עד כמה שניתן כיוון שהמטרה איננה ליכות לכבוד מן הבריות אלא אדרבא לפתח את העולם הפנימי, המשיגי, לפתוח שערי תפילה. למדנות בלבד איננה מספיקה על אף חשיבותה העליונה, גם התקדשות הנפש נצרכת, וחיי טהרה המאפשרים לתורה פנימית להתגלות, לאוצרות חיים להופיע. בלי שאדם יכין את כלי נפשו ואת כל אישיותו בהנהגות שאינן שוות לכל אדם, הוא מעכב בידי ממש התגלות של קומות שלמות המשך המאמר בעמוד 5 <

הדרכות מתחלפות בהנהגות החסידות.

אם איננה שייכת אליו. עליו לקנות קודם את הקומה שמוטלת עליו ולא לדלג על שלבים. ההתפתחות הרוחנית היא בדרך של "סלם מַצָּב אֶרְצָה וְרָאִשׁוּ מִגִּיעַ הַשְּׁמִימָה"¹. חשוב שהאדם ידע את מקומו. אם ידלג יפסיד פעמיים, הן את



מה שמוטל עליו לא יקנה, כיוון שעסוק בדברים שאינם שייכים אליו, והן את קומת החסידות שהוא מבקש לקנות לא יצליח, כיוון שלא טיפס שלב אחר שלב עד לשם. קומה רוחנית גבוהה אינה 'מרחפת' באוויר, אלא מושתתת על בניין יציב שקדם לה ומביא אליה.

החסידות איננה התלהבות רגעית-תקופתית, אלא מעמד נפש יציב ובריא של עובד ה' שמבקש להדר בהנהגתו לפנים משורת הדין מגודל אהבתו

בעניין הנהגות החסידות, ישנן שתי הדרכות הנראות לעיתים כסותרות אך למעשה הן משלימות. כל אחת מהן נכונה לשלב אחר בהתפתחות הרוחנית של האדם.

ככלל, הנהגות החסידות אינן חובה, כשמן כן הן - חסידות, ואפשר להיות צדיק רגיל בלעדיהן. ישנם אפילו תלמידי חכמים שאינם אווזים בהנהגות חסידות והם גדולים בתורת הנגלה. המידות המתוארות במסילת ישרים עד פרק יג - זהירות, זריזות ונקיות, אם יקיימן אדם ודאי צדיק הוא. מכאן ואילך, אם יקיים בעצמו פרישות, טהרה, וחסידות, וכל שכן אם יזכה לשאר המידות בספר, ייקרא 'חסיד' כיוון שמתחסד הוא עם קונו, ועם 'קן דליה' - זו כנסת ישראל. הוא זוכה בעבודתו הכללית להקים שכינה מעפר ולהעלות את כוח הכלל של האומה. על כל יהודי מוטלת החובה להיות צדיק, לקיים את כל השו"ע ולתקן מידותיו ומעשיו כמתואר במסילת ישרים עד פרק יג, אך מכאן ואילך ההתעלות מיועדת רק למי שנדבה רוחו להוסיף במה שאיננו מחויב, ולפרוש אף ממה שמיותר לו על אף שמותר לו. המעבר ממדרגת ה'צדקות' אל קומת ה'חסידות', הוא מעבר הדרגתי וטבעי. אין טעם ולא זו הכוונה, שאדם יקפוץ למדרגה זו

הקדמת 'מרגליות הים': 'תלמיד חכם - סוחר'

סדרת 'הקדמות לאמונה'

נתן קוטלר

שבחר לשלב תורה ועבודה עדיין הצליח לשמור על רמה תורנית גבוהה מאוד. ולכן, גם אם היה שומע את דברי המלאכים שאחד משניהם מיועד להיות ראש ישיבה, הוא לא היה חוזר. אילפא לא שאף לקבל מינוי רשמי "מליך", כי האמין בדרך של שילוב התורה והעבודה. ואכן אילפא מופיע בש"ס עשרות פעמים וסוגיות שלמות בש"ס עוסקות בשאלותיו (ראה זבחים כ, א). בנוסף, אילפא נהג לכתוב את דברי התורה שלמד בפנקסים וחכמים היו לומדים הלכות מפנקסיו (ראה מנחות ע, א). וכך אילפא הגדיל תורה והאדירה בדרכו שלו. אלו דברי הרב מרגליות בהקדמתו "אמנם לא מלך, אבל אילפא אינו חפץ כלל למלוך. געגועי אילפא הם ללמוד וללמד, לעשות אזהרות לתורה לשאוב ממקורות ראשונים ולהשקות צמאים לדבר ה' בשיחות חברים ובפרסום דברי תורה שכתב בפנקסיו".

אילפא: הסמל של גדלות בתורה בחיי המעשה

כמנהגו של אילפא, גם הרב מרגליות לא חפץ לקבל מינוי רשמי "מליך", למרות שנסמך להוראה "בהורמא דמלכי רבנן". וכדרכו של אילפא גם הרב מרגליות היה 'תלמיד חכם-סוחר'. וכמגמתו של אילפא אף הוא ראה את ייעודו בכתובת דברי תורה בעשרות ספרים. ייתכן שזו הסיבה שהרב מרגליות פתח את ספרו הגדול 'מרגליות הים' בסיפור חייו של אילפא. דמותו של אילפא מסמלת את הגדלות בתורה בחיי המעשה שדרך זו חורזת את מסכת חייו של הרב מרגליות עצמו.

לתגובות ולקבלת המאמר המלא:
gemarabemunah@gmail.com

הרב אשר בוחבוט

של המציאות; "ויפגע במקום" - "ואין פגיעה אלא תפילה"⁶, כמצביע לשער השמיים, להראות שזו לא סתם אבן אלא כמו הזית שהפנים שלו הוא שמן, יש במציאות עולם פנימי שאין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמיים. ובאותו מקום אנו עתידים ליצוק שמן על המזבח במנחות העשויות משמן בבית המקדש; ומשיחת השמן במקום מסוים גורמת לזיכרון לדורות והם כאבני דרך רוחניים שמצמיחים קרן ישועה לבית ישראל, בגעגועים לארץ ישראל. והתפילות לאותו מקום הגורמים לחזור לעולמנו הפנימי "אֲשֶׁרֶה לָהֶם וְאֶקְבְּצֵם כִּי פְתִיתִם וְרָבִנוּ כָמוֹ רָבִנוּ וְאֶזְרְעֵם בְּעַמִּים וּבְמַרְחָקִים יִזְכְּרוּנִי וְחַיֵּינוּ אֶת־בְּנֵיהֶם וְשִׁבּוּנוּ".⁷ וזה הסבר "כִּשְׁמֵן הַטּוֹב עַל־הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל־הַזֶּהֱנוֹ וְקָוֵהוּ אֲהָרֹן שִׁירָד עַל־פִּי מְדוּתָיו"⁸. השמן שניצוק על ראש אהרן ויורד דרך הזקן עד ליבו. להראות שהפנים והחוץ של אהרן קשורים זה בזה; שהיה ליבו שלם כשנלקח משה אחיו להיות בין המלך הקדוש לבין ישראל המשך המאמר בעמוד 6 <

ראש ישיבה"). הגמרא מספרת שרבי יוחנן שמע את השיחה שלהם, אך אילפא לא שמע. רבי יוחנן הבין מכך שרק הוא שמע את השיחה שהשעה עומדת לו להיעשות ראש ישיבה ולכן חזר לבד לבית המדרש.

בינתיים, אילפא נעשה סוחר ורבי יוחנן - ראש ישיבה. יום אחד חזר אילפא למקום שבו נעשה רבי יוחנן ראש ישיבה. אנשי המקום אמרו לאילפא שאילו היה הוא יושב ועוסק בתורה, היה נעשה ראש ישיבה.

מסופר שאילפא הלך ותלה עצמו על תורן של ספינה ואמר שאם ישאלו אותו מהברייתות של רבי חייא ורבי אושעיא ולא ידע את המקור לכך במשנה, יפיל את עצמו מתורן הספינה ויטבע. ואמנם שאלו אותו. אך אילפא ידע את המקור מהמשנה והוכיח שגם כאשר היה סוחר, לימוד התורה שלו לא נפגע, והוא נשאר תלמיד חכם. אילפא מלמדנו שניתן להצליח להתגדל בתורה גם מתוך חיי המעשה.

מה היה קורה אילו היה אילפא שומע את המלאכים?

ישנן שאלות רבות היוצאות מסיפור זה, אך הייתי רוצה להתמקד באחת מהן. מה היה קורה אילו אילפא היה שומע את דברי המלאכים שאחד מהם היה מתמנה להיות ראש ישיבה? האם הסיפור היה מסתיים אחרת? גדלות בתורה אינה נמצאת רק במי שמקבל מינוי רשמי להיות ראש ישיבה. גם מי שעוסק לפרנסתו ולא לומד תורה כל היום יכול להתגדל בתורה (ראה רא"ש בבא בתרא פרק א סי' כ"ו ובהקדמת החכמת אדם).

אנו לומדים מהסיפור של אילפא ורבי יוחנן שהשילוב בין תורה ועבודה אינו סותר גדלות בתורה. אילפא

לפני פרוץ מלחמת העולם הראשונה ביקש הרב ראובן מרגליות זצ"ל להשתחרר מצבא האימפריה האוסטרו-הונגרית, אך במשך שנתיים השלטונות התמהמהו עם ההחלטה. בינתיים הוא נאלץ להסתתר במהלך המלחמה וחשש אפילו להדליק נר כדי שלא יגלו אותו. האור היחיד שהיה לו בלילות החורף הארוכים היה "להב האש שבתוך תנור החורף". במסירות ובהתמדה גדולה הוא שכב על הרצפה ולמד וכתב לנצוצי האור המועט של התנור. הרב מרגליות מספר שבמצב כזה הוא כתב את ספרו 'נפש חיה' על השולחן ערוך (שזכה להסכמתו של מרן הרב קוק זצ"ל). "אבל יחד עם זה של סביבה משפחתית נאמנה של אהבה טהורה וקדושה של תקווה וחדות החיים", כותב הרב מרגליות, "ערכתי וסדרתי ספר זה [=נפש חיה]".

השאלה

הרב מרגליות מביא בהקדמת 'מרגליות הים' על מסכת סנהדרין את הסיפור על אילפא ורבי יוחנן שבמסכת תענית (כא, א). הקדמה לספר היא כמובן צוהר לספר, וגם לחיי המחבר. ולכן למקרא ההקדמה השאלה היא מדוע החליט הרב מרגליות לספר דווקא את סיפורם של אילפא ורבי יוחנן?

הבחירה של אילפא

מסופר שאילפא ורבי יוחנן למדו תורה אך היו דחוקים מאוד בפרנסתם ולכן החליטו לעזוב את בית המדרש ולעסוק במסחר. הם הלכו ובדרך ישבו לאכול מתחת לכותל רעוע. ומסופר שהגיעו שני מלאכי השרת ורבי יוחנן שמע שאחד אמר לחברו "נפיל עליהם את הכותל ונהרגם שהניחו חיי עולם הבא ועוסקים בחיי שעה". השני אמר לו "נניח להם שיש בהם אחד שעומדת לו השעה (להיות



יצק שמן על ראשה אבני הדרך הרוחניים

"וַיִּשְׁכֶּם יַעֲקֹב בְּבֶקֶר וַיִּקַּח אֶת־הָאֲבָן אֲשֶׁר־שָׁם מִרְאשֵׁתָיו וַיִּשֶׂם אֹתָהּ מַצְבֵּה וַיִּצֹק שָׁמֶן עַל־רֹאשָׁהּ". יעקב אבינו ביציאתו לחרן רואה בחלומו סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, ומבין ש"אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים". והוא לוקח את האבן אשר שם מראשותיו בלילה "וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה". והשאלה הנשאלת: מה עניין יציקת השמן על האבן?

השמן ביסוד יצירתו הוא מהצומח, מעץ הזית, ובכתישתו ובמעיקתו באבני ריחיים שהם מהדומם יוצא הפנים שלו שהוא השמן. ונראה שמהאיחוד

מה הייתה תקוותה של אמו כאשר נתמנה בגיל צעיר כרב שכונה בירושלים? ומה אנחנו יכולים ללמוד מדמותו בעידן ה"סלבס"? שבעים שנה להסתלקותו של הצדיק הירושלמי הנסתר.

העיקר סמוי מן העין

"הנה סודי והוא פשוט מאוד: אין לראות את הדברים היטב אלא בלב בלבד. כי הדבר החשוב באמת סמוי מן העין."

- כל דבר חשוב סמוי מן העין - חזר הנסיך למען ייחרט בליבו...

'מה שחשוב באמת, סמוי מן העין' שנה הנסיך הקטן.
'בני האדם שכחו אמת זו', הוסיף השועל, 'אולם עליך לזכור את הדבר תמיד...'
(א. אכזופר, "הנסיך הקטן")



פגישה ראשונה תמיד חקוקה בזיכרון באופן מיוחד. הפגישה הראשונה שלי עם ישיבת "מרכז הרב", צור מחצבת, היתה בליל ז' כסלו, לפני למעלה מעשרים שנה. הגעתי לשבוע ישיבה ונכנסתי

לשיעור בספר הכוזרי שהועבר על ידי הרב חיים אביהו שוורץ שליט"א. את השיעור פתח בהזכרת דמותו הפלאית של ראש הישיבה בעבר הרחוק, הרב יעקב משה חרל"פ זצ"ל, מתלמידי הקרובים של הראי"ה קוק זצ"ל, שבאותו ערב חלה אזכרתו. לא ידעתי באותם ימים על מי מדובר, אך עובדה זו, שלשערי הישיבה נכנסתי לראשונה בליל אזכרתו, מלווה אותי עד היום. השבוע, ימלאו שבעים בדיוק להסתלקותו של אותו גאון וצדיק ירושלמי, בגיל שבעים. בדברים הבאים ננסה לעמוד בקצרה על סוד דמותו שגם בחלוף שבעים שנים נדמה כי עדיין, רב בה הנסתר על הגלוי.

"קיוויתי שישאר צציק נסתר"

טבע האדם להימשך אל החיצוני, המזיד והניתן לכימות. אלא שכל אלה, עלולים להותיר אותו כחלק מעולם הטבע, סוג של חיה משובלת שעולמה הפנימי איננו אלא אשליה. דווקא בעידן שבו דמות האדם הולכת ונמחקת, הולכת ומיטשטשת ונדמה שמותר האדם מן המכונה המשובלת אין, נדמה לי שיש חשיבות יתרה לשוב אל אותה שכבה פנימית,

נסתרת וחבויה שהיא היא העושה את האדם למה שהוא ולמי שהוא. אותה שכבה שהיא היא, העיקר הסמוי מן העין.

יש צדיקים כאלה שגם בהיותם פועלים בעולם הזה ומתהלכים כאחד האדם, ניכר כי עיקרם סמוי מן העין. כזה היה הרב יעקב משה חרל"פ (פירוש שם המשפחה אגב הוא - "חייא ראש לגולי פולין" או "פורטוגל", על שם אחד מראשי השבט שגורשו בימי גלות ספרד). הרב חרל"פ שנולד בשנת התרמ"ב (1882), נתמנה בגיל צעיר מאוד להיות לרבה של שכונת שערי חסד הירושלמית, דבר שלא היה מקובל כלל וכלל באותם הימים בירושלים. וכך תיאר זאת תלמידו הרב נריה זצ"ל בספרו "חיי הראי"ה": "בגיל צעיר זכה הגרי"מ חרל"פ ז"ל להתמנות

כרב בשכונה הירושלמית שערי-חסד (שנת התרס"ה-1905), שרוב דייריה היו תלמידי-חכמים חשובים. חגיגת ההכתרה נערכה ברוב שמחה ע"י בני הישיבות וכו', שהיו גאים על שכן ירושלים מגיע למעמד נכבד כזה. אמו של הגרי"מ שכבה אז על ערש-דווי (היו אלה ימי חייה האחרונים), והנה באו קרובים לשמח את ליבה, וספרו לה על עוצם חגיגת ההכתרה של בנה היקר, שהיתה זו ממש מהדורה של שמחת תורה, והיו בטוחים שבתיאורם הנלהב הם מעודדים את רוחה. אולם תגובתה של האם המאושרת היתה שונה לגמרי. צדקת מופלגת זו נאנחה ואמרה: "אבל אני הלא קיוויתי שיענקל"ה שלי יכול להישאר צדיק נסתר".

וכך הטעים הרב נריה בסיום דבריו: "אכן דומה שתקוותה-תפילתה של הצדקת לא שבה ריקם: עם כל התגלותו של הגרי"מ, בשיעוריו בשיחותיו ובספריו, הרי בעיקרו נשאר צדיק נסתר, ואורי - אור גנוז הוא. אישיותו זהרה כל ימיו באור מוצנע, ורק קצות דרכיו נתגלו לקרובים ולמתקרבים, אפס קצהו ראו וכולו נשאר בפנימיות, חתום באוצרותיו, במקדשו הפנימי, בעלמא דאתכסיא" וכך כתב הרב

בבית הנשלה הרב ליאור לביא

חרל"פ: "הגדולים שהצליחו להגיע לעילוי היותר שלם, זהו מפני שהיו אחוזים במרומי-המרומים ובגבהי הגבהים, ובכל מקום שהלכו לקחו איתם את התשוקה לנעלם" ("בשדה הראי"ה עמ' 260). מי בעידן ה"סלבס" שלנו, בו מחפשים בעיקר כיצד להתפרסם, ולא משנה בכלל באיזו דרך, יכול להעלות על דעתו שאיפת קודש שכזאת - להיות צדיק נסתר? לא, לא אושיית רשת בעלת מיליוני עוקבים. לא ממלא אולמות. לא מחבר רבי מכה, אלא עובד ה' באמת. בשקט. בלי לעשות הרבה 'רעש'.

היפסל גם הנשלה

הזוהר לפרשת ויצא מלמד על שני העולמות ביניהם היה נטוע יעקב אבינו: "תרין עלמין אחסין יעקב, חד עלמא דאתגליא וחד עלמא דאתכסיא, כגוונא דלהון ממש... ויעקב בין תרין עלמין אשתכח, בדיוקנא דלהון ממש, ובגין כך כל מלוי דלאה הוו באתכסיא, ודרחל באתגליא (זוהר ויצא [סתרי תורה] קנב, א) (תרגום: שני עולמות ירש יעקב אחד עולם הנגלה ואחד עולם הנסתר, כגון שלהם ממש... ויעקב בין שני עולמות נמצא, בדיוקן שלהם ממש, ולכן כל דברי לאה היו בכיסוי ושל רחל בגלוי).

הרב יעקב משה, חי אף הוא בתווך הזה שבין שני העולמות. עם היותו צדיק נגלה, היה כל כולו שייך לאותו עולם נשמתי, נסתר ומכוסה, ל"עלמא דאתכסיא". וכך הוסיף הרב נריה זצ"ל בתיאור דמותו (בשדה הראי"ה עמ' 268): "הדבר האופייני אולי ביותר לאישיותו של הגרי"מ חרל"פ זצ"ל, היא הפגישה הבלתי אמצעית עם נשמתו. אדם מורכב מגוף ונשמה. אולם הדבר הנראה בעין זהו הגוף. הנשמה יושבת בסתר. אולם הגרי"מ היה אחד המעטים, אשר כמעט איתו חשו והרגישו שנפגשים גם עם נשמתו. הנשמה הגדולה קרנה דרך קווי הפנים המרוכזים, העיניים המושפלות-המרוכזות, הדיבור שהיה בבחינת סוד-שיח וכו'. ואל הנשמה הזאת נמשכו רבים ושלמים".

לקבלת דבר תורה יומי בשביל הנשמה מאת ליאור לביא נא לשלוח וואטסאפ למספר 0508529987

לעסוק בתורה פנימית לאחר שהכין עצמו להיות ראוי אליה.

זוהי תשובת הצדיק, להוסיף בעצמו עוד ועוד קומות חדשות וקבלות טובות, לצאת מהטוב בו הוא אוהז, לטוב גדול ורחב יותר. רעגנות אין קץ יחוש בקרבו והמשכת הארה ושמחה על נפשו, עם עילוי העולמים המתרחש עקב עבודתו ותשובתו המתמדת ובכך יביא ברכה גדולה לכנסת ישראל.

1. בראשית כח
2. עיין אורות התחיה ד'
3. ב"מ פה.

זיו הפרשה הרב זיו רוה
עיני עומק בשפה בהירה מתוך פרשת השבוע

חדש
490 נחמדים

להזמנות: 0526-789565

מכתב אישי / לאומי - לרחל אמנו

לך אמא רחל, אני רוצה לכתוב, לאחר שלמדתי עליך מפרשנינו לרוב. אני רוצה לספר לך איך השפעת עלי, ומה למדתי ממך על חיי. אכתוב לך בשפתי הדלה, מהמעט שקלטתי מאישיותך הדגולה. רחל אמנו האהובה, את בשבילנו דוגמא אישית טובה, כיצד לחיות בעולמנו וכיצד לגלות את כוחותינו. אני תודה קצת ושואלת לגבייך, האם ידעת שאת הולכת לגלות את כוחותיך, הטמונים בתוכך, מאז הולדתך? אני קצת מדמיינת מה עברת בחיים ההם, מעבר למה שכתוב בתורת ה'. רק כדי ללמוד ממך אמא רחל, כדי לבנות את עצמי בדרכי הא-ל. נראה לי, שכאשר רעית את צאן אביך, היה לך זמן רב למחשבות, על מה שאת רוצה ומה שצריך. חשבת והתפללת: "ריבוננו של עולם, עד היכן? מה לי כאן במשפחתי ובבית אבי לבן? אני מרגישה כל כך חסומה, ואת חלומותי איני מגשימה..." את חולמת על זוגיות עם בחיר האבות, וביחד - את עם ישראל לבנות. ותוך כדי שאת מתקרבת אל הבאר עם הצאן, את פוגשת את יעקב חתנך ובאהבה ממבט ראשון. ודאי חשבת ואמרת לבורא עולם: "תודה לך אבא שבשמים, ששמעת תפילתי ושלחת אלי את חתני אצא מכאן יחד איתו, לבנות את עולמך-עולמי".

ופתאום

לאן נעלם ריבוננו של עולם??? החיים הסתבכו ושבע שנים של ציפייה מתוחה, שבסופם בכלל לא את הכלה, ובחיים את ממש לא בטוחה. זהו זה, חשבת, נסתם הגולל, על ציפייה לנישואין ועל הולדת עולל... לאן נעלמת הקדוש ברוך הוא יחד עם חלומי? השארת את עולמך בידי של לבן אבי, לא מצאת בידי מי? ועונה לך הקב"ה מתוך הדווי: "בקשת בתי לגלות כוחותייך, זו הדרך למילוי משימותייך. אין אחרת בלתי, זו בדיקת הדרך. כל שלב בחיים וכל פעולה מדויקת ולא בערך. ומתוך כל הסתבכויות החיים המשפחתיות, נותרה בידך הבחירה באיזו דרך לבחור כדי לחיות. ודווקא מתוך כך, גילית את כוח השתיקה, והענקת מחסודך ללא התחשבות מעיקה. גילית גם את כוח הסבל, שמתבטא בחיים עצמם ולא רק במלל. למרות כל מה שעברת, לא התייאשת. יש בך גם כוח של תקווה, גם יזמת ופעלת להגשמת חלומותייך באהבה. מכיוון שאת את האמהות לכל הדורות, ידעת שגם אחרי מותך, יש לך תפקיד להורות. לכן נשארת קבורה על אם הדרך. ללמדנו, שבכל רגע בחיים אנחנו רק בדרך. לכן נקשיב היטב לקול נשמתנו, כי בכך ייחודנו, ועל פיה, כל שלב בחיים, יבנה את ייעודנו.

ואז נתפלל לעזרת הא-ל, שינחנו בדרך אל היעד.

ופתאום

נשלחים אלינו ניסיונות ויש גם פחד. אולי הסתבכו בזוגיות לא נכונה? ואיננו בטוחים אם דרכנו נכונה... ייחלנו לחיי אושר ואהבה וקיבלנו קשיים עם צורך להקרה... נדע שבורא עולם - לא נעלם, הוא נמצא בכל קושי נאלם. ומבקש: "בחרי את דרכך, לטובתך. אל תפחדי, אני כאן איתך, בשבילך". אם נרגיש שהקב"ה נמצא אתנו ובכל רגע מלווה אותנו, נצדע בבטחה בדרך הניסיונות ונוכל להגשים את כל החלומות, כל עוד אנו קשובים לרצון הנשמה, המבקשת את השלמתה. תודה אמא רחל, על הדרכתך אותנו, ע"י התבוננות במעשייך ואנו מאמינים שנהיה כולנו ראויים - להיות בניך ובנותייך.

מציאה / יפה

אם אף יבקש יהודי את עצמו
שם ימצא את אחריו
שם ימצא את עמו

אם אף יבקש יהודי את עצמו
שם ישמע זעקת ארצו
ולישבה יבצר בו חפצו

אם אף יבקש יהודי את עצמו
שם ימצא את מקור אהבתו
שם ימצא את נשמתו!

פי רק מתוך נשמתו
מאיר לו ה' באור יקרות
לוחש לו: רק הבט אל הפראות...

המשך המאמר של הרב אשר בוחבוט מעמוד 4
ולא קינא עליו. ומכאן במשך הדורות מושחים את הכהן הגדול והמלך בשמן, ובארמית שמן נקרא 'משחה' לשון משיחה, שמושך אותנו לעולם הפנימי להראות שדמויות קדושות אלה קשורות לעולם הפנימי של המציאות, ומתוך כך פונות אל החיים. "בר יוחאי נמשחת אשריך" - שרבי שמעון מושכנו לעולם הזהר הפנימי. והמשיח כשמו משוח בשמן, שבא להאיר את העולם הפנימי הנקרא על שם השמן. יציקת השמן מגלה את הפנימיות. מסביר הרב זצ"ל שכוהן הזיכרון נכפל בזיכרון כפול - במחשבות טובות וטהורות כמו שאומרים בתפילה "זוכרנו בזיכרון טוב לפניך". ומכאן האבן שהיא סטטית מקבלת חיים וזיכרון לעולמי עד, בסימונו של יעקב אבינו במשיחת השמן על ראשה. ועיני כל העולם תלויות אליה, שהאבן הזאת אשר שמתי מצבה עתידה להיות אבן השתייה שממנה באה הברכה ומושתת העולם.¹¹

1. בראשית (פרשת ויצא) פרק כח פסוק יח
2. תלמוד בבלי מסכת הוריות דף יג עמוד ב
3. עין איה / ברכות א / פרק חמישי-אין עומדין / פח. ברכות לב/ב
4. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לא עמוד א
5. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף כד עמוד א
6. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף כו עמוד ב
7. זכריה פרק י פסוק ח - ט
8. תהלים פרק קלג פסוק ב
9. אלשיך על תהלים פרק קלג פסוק ב
10. אורות הקודש / חלק ג - מוסר הקודש / עמוד רנ"ב / שכחה ושמחה - כד
11. זוהר כרך א (בראשית) פרשת נח דף עב עמוד א

שליחתי הציבור

שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי?

איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת וברבנות דתים
- דיוור ישיב בכל רחבי הארץ

המקום מיוחד:
לישון מנהל מחשבים של כ"ח יחידה כולל שיטות נכונים להפצה מתקדמת לפי תחום העניין

ניצוב: קדם דפוס ודפוס איסוף וניטוף מוצרים בניילון לפי חומת הדיוק בסיכות הכנסת אינטרנט למנויים

המחירים:
052-8908518 יוסי
b0528908518@gmail.com

*יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות לתגובות ולשאלות וכן להצעת נישואים המעניינים אתכם -
esteravr@gmail.com
מאמרים נוספים בנושא זוגיות ניתן למצוא באתר מכון מאיר >

מאירי

עלון ערוץ מאירי להורים ולילדים
פרשת ויצא תשפ"ב

איש: "דוקטור, יש לי בעיה. אני מרגיש כמו גשר!"
רופא: "תגיד, מה עובר עליך?"
איש: "47 מכוניות, 2 משאיות וטרקטור אחד..."



פרשה מאירה

כוח בזכות האמונה

בפרשת השבוע 'ויצא' מספר על יעקב אבינו שהיה בחרן אצל לבן הארמי, ועל רחל ולאח. יעקב עבד אצל לבן בנאמנות רבה, אבל לבן לא השיב לו כגמולו. לבן נסה לרמות את יעקב פעמים רבות. הוא החליף לו את רחל בלאה, וגם לא שלם ליעקב כראוי על עבודתו.

אם היינו אנחנו במקומו של יעקב אבינו, יתכן והיינו כועסים מאוד ומרגישים שנאה כלפי לבן ואולי גם מנסים להחזיר לו כגמולו הרע. אבל יעקב נשאר רגוע וממשיך את חייו, למרות כל הקשי. כיצד יעקב הצליח להתאפק ולהמשיך כרגיל?

יעקב אבינו ידע שבסוף המצב יסתדר. הוא ידע בודאות שבעתיד הוא יחזר לארץ כנען ושם הוא יוכל להיות עם משפחתו בשמחה. ליעקב הייתה אמונה חזקה בהבטחות שה' הבטיח לאברהם וליצחק. האמונה שה' מנהיג אותו ועוזר לו, בודאי נתנה לו כוח להתמודד מול הבעיות שנקרו בדרך.

אם נזכר שה' רואה ושומע, והוא מנהיג אותנו בדרך טובה, נוכל גם אנחנו להתמודד מול האתגרים של החיים ואף להתעלות, להתקדם על ידם ולהצליח!

שאלות בפרשה

1. מי עלו וירדו בסולם, בחלום יעקב?
2. מדוע לא השקו הרוצים את הצאן מהבאר?
3. מי היתה הגדולה - לאה או רחל?
4. מי ילדה את שמעון?
5. מי ילדה את יוסף?
6. מה היה שם השפחות של רחל ולאה?
7. מי גנב את התרפים של לבן?
8. האם לבן מצא אותם בסוף?



חידת חדגא:

איזה אגוז הוא גם שם קדום של מקום?



חידת פולקע: מצאו בפרשה דבר-מה שנקרא כשם המקום בו הוא נמצא, אך בניקוד אחר!

כלים במעגלים - מצאו 7 הבדלים!

"בשמחה ובשרים בתך ובכנור"



תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות, מתוך הפרשה!

1 	2 	3
4 	5 	6
7 	8 	9

צדוק הכהן הגדול

מגילת דוד 122

הרב שלמה אבינר

ואכן הם שבו לירושלים.
אמנם ימים קשים מאד, אבל יש לי בטחון בד'. הכל יסתדר על הצד הטוב ביותר. איני יודע איך. ד' יחליט כחכמתו וכרצונו.

שמואל ב טו כד-כט.

לכם להשאיר אתי. אין להסתכן במצב כזה.
- מה יהיה עם המלך?
- ד' יחליט. אם אמצא חן בעיני ד' הוא יחזיר אותי. ואם יחליט להרחיק אותי, אקבל גזרתי באהבה ואצדיק את הדין.
מהי החלטתכם?
- נעשה כרצון המלך.

ברוך ד', הנה הפתעה. גם צדוק הכהן הגדול הצטרף אלי בביריחתי, יחד עם שני בנים, אחימלך ויהונתן, ועם כל הלויים נושאי ארון הברית. אשרינו שיש בתוכנו אנשים טובים וישרים.
- ידידי צדוק הכהן הגדול, אני מודה לך מאד, אבל אני מציע שתחזרו כלכם עם הארון לירושלים. מסכן

חזקו ואל תיראו! אור משיח מתנוצץ, גאולת עולמים מופיעה מכל החרכים. מחושך הרשעה והכפירה המנוולת הבזויה וחדלת אישים בוא יבוא אור עליון, אשר יעמיד במרחב רגלי ישראל וירומם בכבוד קרן עם יודעי אלוהיו... רק חסדי אבות ישארו...

אורות סז

הרב שלמה אבינר

הורה 1 הורה 2: מותר לתרום דם דרך מד"א?

לקבוצת תמיכה, קבוצה לעזרה עצמית, ובזכותן מחזיקים מעמד, ובכל זאת, נופלים ומצטערים. עליהם נאמר שעושה עבירה ומצטער, יש בזה קצת מחילה. אותם יש לאהוב מאוד ולהעריך מאוד. כמובן גם את המניפים דגל התועבה, יש לאהוב, כי אחינו הם, אך לא להסכים בשום פנים על פירור אחד ממעשיהם המושחתים. נחזור של הראשונות: הורים זה אבא ואמא.

שיש סוגי נישואים שונים וכולם טובים: אבא ואמא, 2 אבות, 2 אמהות, אבא 1, אמא 1, אבא יהודי ואמא גויה, אמא יהודיה ואבא גוי. כולם שווים. אוי לזיהום שכל ורגש בגיל רך וטהור. פעמים יש ילד שחושק להיות ילדה, או ילדה להיות ילד. בעיה ידועה. תמיד התאזרו בסבלנות, ועם השנים, זה הסתדר. אך עתה יש פסיכולוגים המאשרים נטיה זו, וקובעים ששינוי מין יביא אושר...

לכן, אין למד"א להכניס ראשו בין הרים אלו. אין זה תפקידו לעסוק בפוליטיקה, אלא לרפא אנשים, ולא לסכן אנשים בגלל התמעטות תרומת דם. באשר למי שאינו תורם, אין זה נקרא שעובר על פיקוח נפש, כי אין האדם המסוכן לפנינו, מה שנקרא בהלכה: איתא קמן. למשל, בפיקוח נפש שאינו מידי, אין מחללים שבת, כגון הפעלת בית חרושת לתרופות בשבת. אבל לגבי מד"א זו אחריות מערכתית. מאותה סיבה מותר לרופאים ולאחיות לשבות, לטובת הרפואה. וכן אפשר לא לתרום דם, לטובת רפואת הנשמה. יש אנשים עם נטיות הפוכות, שמצטערים על כך, לוחמים נגד זה ונכשלים, הולכים פעמיים בשבוע

שאלה: בשאלון של מד"א לתרומת דם, במקום מה שהיה כתוב בעבר: שם האב והאם, עתה כתוב: הורה 1 הורה 2. לכן רבנים רבים אסרו לתרום שם, עד שהדבר יתוקן. אך זה פיקוח נפש. תשובה: נכון. ולכן מד"א אשר מטרתם להציל חיים, אינם צריכים לעסוק בפוליטיקה, ולסכן נפשות: נקווה שאחריהם תגבר על תעתועיהם אלה. אכן מי שממלא טופס זה, נקרא בהלכה: מחזק ידי עוברי עבירה, או בשפתנו היום: מתן לגיטימציה. מה שמתחבר לחקיקה שתועבה זו - לגיטימציה. בכל הדורות, היו חוטאים בזה, אך לא הרימו דגל תועבה זו.

כמובן, איננו מדברים על יוונים, שם זה היה מקובל, ופעמים רבות פילוסוף מבוגר היה מלמד בחינם תלמיד צעיר, תמורת הסכמתו לזה. היו גם פילוסופים שהסתייגו מנישואים עם אשה והעדיפו גבר, כיוון שלטענתם הוא במדרגה גבוהה יותר. וכידוע, כך נהגו המצרים וגם הכנענים. אבל תורתנו כתבה: תועבה! עם כל המשתמע ממנה. כמובן, לא נפגע באיש חלילה, אך זו עדיין תועבה, וחלילה לתת לה לגיטימציה. יש ספר קטן המופץ בגני ילדים, כדי לחנכם לזה

שיחות הרצי"ה אורות התחיה 1

שיחות רבנו הרב צבי יהודה הכהן קוק על ספר אורות - אורות התחיה חלק ו' פרקים ג'עב, בעריכת הרב שלמה אבינר

324 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים

יום לימוד נשים

ימי שני | תשפ"ב

במכון אורה

14:00 הרב טוביאנו חומש בראשית	8:30 הרב אופיר פריד תפארת ישראל
15:15 הרב אייל ורד אגדות חדר	9:45 הרבנית דינה ראפ פרקי מלכות דוד
16:30 הרב אריה מרזר מידות הראיה	11:00 הרב יהושע ורד מסילת ישרים
17:45 הרב מאיר סויבר חיים של תורה (נשיים מקומיים)	12:15 הרבנית גאולה ניסים סוגיות בעין איה

ניתן להירשם ליום שלם או שיעורים בודדים
כנפי נשרים 3

לפרטים והרשמה: 02-6528344

הרב חגי לונדין

פרשה של מלאכים

פרשת ויצא היא פרשה של מלאכים. כאשר יעקב יוצא מארץ ישראל הוא רואה מלאכים עולים ויורדים בסולם; וכאשר חוזר יעקב לארץ ישראל באים מלאכים ללוותו. מהו מלאך? מלאך אינו דמות פיסית עם כנפיים, אלא כוח א-לוהי. כאשר אדם היה חולה והתרפא - מופיע 'המלאך רפאל', כוח הרפואה מופיע בעולם. הנביא מתאר שלמלאך יש כנפיים כדי לומר שהכוח הזה מגיע באופן מהיר וממוקד. 'אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות'. לכל מלאך, לכל כוח - יש את הייעוד המדויק שלו. אנו כל הזמן מלווים במלאכים, כל הזמן תוססים בנו כוחות א-לוהיים. על הפסוק 'סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה ומלאכי א-לוהים עולים ויורדים בו', מסביר רבי חיים מוולוז'ין: 'בו' - באדם עצמו יש כל העת מלאכים ש'עולים ויורדים', כוחות תוססים שמחברים בין שמים וארץ.

לקבלת דבר תורה שבועי מצולם ומשוכתב מהרב לונדין - ניתן לשלוח הודעת וואטסאפ (!) למספר 0545753771

שיעור פרשת שבוע של הרב באוניברסיטת בר אילן בימי שני בשעה 20:00